SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (prvi senat)

z dne 23. septembra 2009 *

V združenih zadevah T-20/08 in T-21/08,

Evets Corp. s sedežem v Irvine, Kalifornija (Združene države Amerike), ki jo zastopa S. Ryan, solicitor,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa A. Folliard-Monguiral, zastopnik,

tožena stranka,

zaradi tožbe zoper odločbi četrtega odbora za pritožbe UUNT z dne 5. novembra 2007 (zadevi R 603/2007-4 in R 604/2007-4) o zahtevi tožeče stranke za vrnitev v prejšnje stanje

* Jezik postopka: angleščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (prvi senat),

v sestavi V. Tiili (poročevalka), predsednica senata, F. Dehousse, sodnik, in I. Wiszniewska-Białecka, sodnica,

sodni tajnik: N. Rosner, administrator,

na podlagi tožb, vloženih v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 8. januarja 2008,

na podlagi odgovorov na tožbi, vloženi v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 22. maja 2008,

na podlagi sklepa z dne 5. maja 2009 o združitvi zadev T-20/08 in T-21/08 za ustni postopek in sodbo,

na podlagi obravnave z dne 3. junija 2009

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje spora

1 Tožeča stranka, družba Evets Corp., je 1. aprila 1996 vložila prijavi za registracijo znamke Skupnosti pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), kakor je bila spremenjena (nadomestila jo je Uredba Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1)).

2 Znamki, za registracijo katerih je bila vložena prijava, sta besedna znamka DANELECTRO in figurativna znamka QWIK TUNE za proizvode iz razredov 9 in 15 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kot je bil revidiran in spremenjen.

3 Znamka QWIK TUNE je bila registrirana 30. aprila 1998 in znamka DANELECTRO 25. maja 1998.

4 UUNT je 7. in 14. septembra 2005 v skladu s členom 47(2) Uredbe št. 40/94 (postal člen 47(2) Uredbe št. 207/2009) in pravilom 29 Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL L 303, str. 1) zastopnika tožeče stranke obvestil o prenehanju registracije znamke QWIK TUNE oziroma DANELECTRO. V skladu s tema obvestiloma je bilo treba do

30. aprila 2006 vložiti zahtevi za podaljšanje in plačati pristojbine. Zahtevi je bilo mogoče vložiti in pristojbine plačati še v dodatnem šestmesečnem roku, ki se je iztekel 1. novembra 2006.

5 UUNT je 21. in 23. novembra 2006 v skladu s členom 47 Uredbe št. 40/94 (postal člen 47 Uredbe št. 207/2009) ter pravili 30, odstavek 5, 84, odstavek 3, točka (l), in 84, odstavek 5, Uredbe št. 2868/95 zastopnika tožeče stranke obvestil, da sta bili registraciji znamk QWIK TUNE in DANELECTRO 1. oktobra 2006 izbrisani iz registra znamk Skupnosti, z učinkom od 1. aprila 2006. V vsakem obvestilu je bilo navedeno, da lahko ob nestrinjanju zastopnik tožeče stranke v dveh mesecih od dneva prejema obvestila zahteva pisno odločbo.

6 Zastopnik tožeče stranke je 26. januarja 2007 za zadevni znamki na podlagi člena 78 Uredbe št. 40/94 (postal člen 81 Uredbe št. 207/2009) vložil zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje, da bi spet pridobil pravico za podaljšanje zadevnih registracij, in trdil, da ti nista bili podaljšani zaradi napake, ki se je zgodila zaradi okoliščin, ki jih niti on niti tožeča stranka nista mogla nadzorovati. Odgovornost za podaljšanje naj bi bila namreč prenesena na tretjo stranko, ki v svoji bazi podatkov ni imela pravilnega naslova tožeče stranke. Zastopnik tožeče stranke je UUNT zaprosil, da z njegovega tekočega računa pri UUNT odtegne pristojbini za vrnitev v prejšnje stanje in za podaljšanje registracij. Navedel je, da je tožeča stranka za izgubo svojih pravic izvedela šele 26. novembra 2006, ko ji je posredoval obvestili UUNT.

7 Oddelek za znamke in register UUNT je 22. februarja 2007 zavrnil zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje. Menil je, da je bila zahteva vložena pravočasno in da je dopustna, vendar tožeča stranka ni dokazala skrbnega ravnanja, ki so ga zahtevale okoliščine. Po njegovem mnenju je namreč zastopnik tožeče stranke vedel, da je treba registracijo zadevnih znamk podaljšati, vendar ni sprejel potrebnih ukrepov, da bi pri tožeči stranki, pri tretji stranki, na katero je bila prenesena odgovornost za podaljšanje, in pri UUNT preveril, ali sta bili registraciji podaljšani, in če nista bili, da bi za to poskrbel. Zato sta se

registraciji znamk DANELECTRO in QWIK TUNE šteli za izbrisani na podlagi pravila 30, odstavek 6, Uredbe št. 2868/95.

8 Tožeča stranka je 21. junija 2007 pri UUNT na podlagi členov od 57 do 62 Uredbe št. 40/94 (postali členi od 58 do 64 Uredbe št. 207/2009) vložila pritožbo zoper odločbi oddelka za znamke in register z dne 22. februarja 2007.

9 Z odločbama z dne 5. novembra 2007 (v nadaljevanju: izpodbijani odločbi) je četrti odbor za pritožbe UUNT pritožbo zavrnil in navedel, da se v skladu s členom 78(3) Uredbe št. 40/94 (postal člen 81(3) Uredbe št. 207/2009) šteje, da zahteva za vrnitev v prejšnje stanje ni bila vložena, ker je bila predložena po izteku dvomesečnega roka iz člena 78(2) Uredbe št. 40/94 (postal člen 81(2) Uredbe št. 207/2009), in da je bila pristojbina za vrnitev v prejšnje stanje plačana zunaj tega roka. Po njegovem mnenju predložitev zahteve 26. januarja 2007 ni bila pravočasna, ker sta datuma, ko je prenehal vzrok za neupoštevanje roka, 21. november 2006 za znamko QWIK TUNE in 23. november 2006 za znamko DANELECTRO, to sta datuma, ko je UUNT zastopnika tožeče stranke obvestil, da sta bili znamki izbrisani.

Predlogi strank

10 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– izpodbijani odločbi razveljavi;

– ugotovi, da je bila zahteva za vrnitev v prejšnje stanje vložena v rokih iz člena 78(2) Uredbe št. 40/94;

– zadevi vrne odboru za pritožbe, da bo meritorno odločil o vprašanju, ali je bilo dokazano skrbno ravnanje, potrebno za podaljšanje registracije zadevnih znamk;

– UUNT naloži plačilo stroškov.

11 UUNT Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

12 Tožeča stranka v utemeljitev svojih tožb v bistvu navaja tri tožbene razloge, in sicer prvič, kršitev načela prepovedi *reformatio in peius*, drugič, kršitev pravice do obrambe in pravice do izjave ter, tretjič, kršitev člena 78 Uredbe št. 40/94.

13 Začeti je treba s preučitvijo tožbenega razloga v zvezi s kršitvijo člena 78 Uredbe št. 40/94.

Tožbeni razlog: kršitev člena 78 Uredbe št. 40/94

14 Po mnenju tožeče stranke je odbor za pritožbe napačno izračunal dvomesečni rok od prenehanja vzroka za neupoštevanje roka, kar naj bi se zgodilo 21. in 23. novembra 2006, ko je UUNT zastopnika tožeče stranke obvestil o prenehanju zadevnih pravic, saj je datum, ki bi ga bilo treba upoštevati, tisti, ko je tožeča stranka izvedela za izgubo svojih pravic.

15 UUNT prereka trditve tožeče stranke.

16 V skladu s členom 78(2) in (3) Uredbe št. 40/94 je treba zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje vložiti v pisni obliki v dveh mesecih od prenehanja vzroka za neupoštevanje roka, ki povzroči neposredno izgubo pravice ali pravnega sredstva. Zahteva je dopustna le v enem letu po izteku neupoštevanega roka. Mora biti obrazložena in v njej morajo biti navedena dejstva in razlogi, na katerih temelji. Šele po plačilu pristojbine za vrnitev v prejšnje stanje se šteje, da je zahteva vložena.

17 V obravnavanem primeru se stranke načeloma strinjajo, da je do „prenehanja vzroka“ prišlo na dan, ko je bila tožeča stranka obveščena o izgubi zadevnih pravic.

18 Ni sporno, da je zastopnik tožeče stranke 21. in 23. novembra 2006 prejel obvestili UUNT, da sta bili registraciji znamk QWIK TUNE in DANELECTRO 1. oktobra 2006 izbrisani iz registra znamk Skupnosti, z učinkom od 1. aprila 2006.

19 Odbor za pritožbe je menil, da se v skladu s členom 78(3) Uredbe št. 40/94 šteje, da zahteva za vrnitev v prejšnje stanje, predložena 26. januarja 2007, ni bila vložena, ker je bila predložena in pristojbina za vrnitev v prejšnje stanje plačana po poteku dvomesečnega roka iz člena 78(2) Uredbe št. 40/94, ki je potekel v ponedeljek, 22. januarja 2007, za znamko QWIK TUNE oziroma v torek, 23. januarja 2007, za znamko DANELECTRO.

20 Tožeča stranka pa meni, da je dvomesečni rok lahko začel teči šele od dne, ko je ona, in ne njen zastopnik, izvedela za izgubo zadevnih pravic, kajti tožeča stranka naj bi prevzela odgovornost, ko je ravnala kot svoj zastopnik za podaljšanje zadevnih registracij po tretji stranki, in napaka, zaradi katere rok ni bil upoštevan, naj bi se zgodila v njenih poslovnih prostorih. Ta dan naj bi bil 26. november 2006 in zato naj bi bila zahteva za vrnitev v prejšnje stanje vložena pravočasno.

21 Te utemeljitve ni mogoče sprejeti. Kot pravilno poudarja UUNT, je treba namreč dan, ko je zastopnik izvedel za izgubo pravice, šteti za dan, ko je za to izvedela zastopana oseba, to je tožeča stranka.

22 V zvezi s tem je treba spomniti, da na podlagi pravila 77 Uredbe št. 2868/95 vsako obvestilo ali drugo sporočilo, ki ga UUNT naslovi na ustrezno pooblaščenega zastopnika, učinkuje enako, kot če bi bilo naslovljeno na zastopano osebo. Isto velja za vsako sporočilo, ki ga na UUNT naslovi ustrezno pooblaščen zastopnik in ki učinkuje enako, kot če bi prišlo od zastopane osebe.

23 Tako so v zvezi z UUNT pomembna sporočila med njim in zastopnikom tožeče stranke, in ne sporočila med zastopnikom tožeče stranke in tožečo stranko.

24 Prav tako je treba spomniti, da se v skladu s členom 78(5) Uredbe št. 40/94 (postal člen 81(5) Uredbe št. 207/2009) člen 78 ne uporablja za roke iz odstavka 2 tega člena. Če tako dvomesečni rok, ki je eden od pogojev za dopustnost zahteve za vrnitev v prejšnje stanje, ni bil upoštevan, nove zahteve za vrnitev v prejšnje stanje kljub upravičenosti navedenega neupoštevanja roka ni več mogoče vložiti.

25 Odbor za pritožbe je tako pravilno menil, da je treba za zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje, predloženo 26. januarja 2007, šteti, da ni bila vložena.

26 Poleg tega tožeča stranka trdi, da je bil ob upoštevanju absolutnega dvanajstmesečnega roka za začetek postopka za vrnitev v prejšnje stanje namen zakonodajalca, da se dvomesečni rok ne šteje od dne, ko je bil zastopnik imetnika znamke obveščen o prenehanju. V takem primeru bi bil dvanajstmesečni rok odveč in bi določitev dvomesečnega roka za začetek postopka za vrnitev v prejšnje stanje zadostovala. To rešitev naj bi sprejeli odbori za pritožbe Evropskega patentnega urada (EPU), in ker naj bi bil člen 78(2) Uredbe št. 40/94 vsebinsko enak členu 122(2) Konvencije o podeljevanju evropskih patentov z dne 5. oktobra 1973, kakor je bila spremenjena, naj bi bilo treba v obravnavanem primeru uporabiti isto rešitev.

27 Najprej je treba poudariti, da člen 122(2) Konvencije o podeljevanju evropskih patentov ne vsebuje več določbe o roku, ampak se sklicuje na pravilo 136 Pravilnika o izvajanju

Konvencije o podeljevanju evropskih patentov, kakor je bil sprejet z odločitvijo upravnega sveta Evropske patentne organizacije z dne 7. decembra 2006. Upoštevna določba je tako pravilo 136(1) tega pravilnika o izvajanju.

28 V zvezi z enoletnim rokom zadostuje ugotovitev, da se člen 78(2) Uredbe št. 40/94 ne nanaša izključno na zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje v primerih nevložitve zahteve za podaljšanje, ampak se nanaša tudi na primere, ko je neupoštevanje roka na podlagi določb te uredbe neposredno povzročilo izgubo pravice ali pravnega sredstva. Vzrok za neupoštevanje roka se lahko pojavi v več oblikah in predvsem lahko preneha na več načinov, zato je enoletni rok določen kot absolutni rok. Tako tožeča stranka ne more trditi, da bi ta rok postal odveč, če se dvomesečni rok šteje od zadevnega „kronološkega datuma“ (v obravnavanem primeru 21. in 23. november 2006). Če vzrok za neupoštevanje roka preneha šele eno leto po izteku neupoštevanega roka, zahteva za vrnitev v prejšnje stanje ni več dopustna. Dvomesečni rok je torej znotraj enoletnega roka.

29 V zvezi s prakso odborov za pritožbe EPU, ki jo navaja tožeča stranka, zadostuje ugotovitev, da je skupnostni sistem znamk avtonomen sistem s celoto pravil in ciljev, ki so zanj specifični, in da je njegova uporaba neodvisna od vsakega drugega sistema (glej po analogiji sodbo Sodišča prve stopnje z dne 5. decembra 2000 v zadevi Messe München proti UUNT (Electronica), T-32/00, Recueil, str. II-3829, točka 47).

30 Čeprav je treba določbe z istim ali podobnim besedilom na področju evropskega prava intelektualne lastnine, če je le mogoče, razlagati enotno, pa Evropska patentna konvencija ni skupnostni instrument in EPU ni organ Skupnosti. Odločbe odborov za pritožbe tega urada se ne štejejo za sodno prakso v pravu Skupnosti (sklepni predlogi generalne pravobranilke E. Sharpston k sodbi Sodišča z dne 13. marca 2007 v zadevi UUNT proti Kaul, C-29/05 P, ZOdl., str. I-2213, I-2215, točka 40).

31 Poleg tega, tudi če je bil člen 78 Uredbe št. 40/94 zasnovan na podlagi primera iz patentnega prava, nikakor ni rečeno, da mora biti razlaga dveh določb enaka, ker se lahko interesi, obravnavani na dveh področjih, razlikujejo. Okvir patentnega prava je namreč drugačen in določbe, s katerimi se ureja patent, urejajo postopke, ki so drugačni od tistih, ki se uporabljajo na področju znamke (sodba Sodišča prve stopnje z dne 13. maja 2009 v zadevi Aurelia Finance proti UUNT (AURELIA), T-136/08, ZOdl., str. II-1361, točka 21).

32 Odločba tehničnega odbora za pritožbe EPU z dne 16. aprila 1985 (T 191/82, JO OEB 7/1985, str. 189), na katero se sklicuje tožeča stranka, nikakor ne dokazuje, v katerem delu naj bi EPU zadevno določbo razlagal drugače. V tej zadevi je namreč navedeni odbor menil, da če je zaposleni pri pooblaščencu odkril, da je neupoštevanje roka povzročilo izgubo pravice, se šteje, da vzrok za to neupoštevanje, to je dejstvo, da za neupoštevanje roka ni vedel, ni prenehal, dokler zadevni pooblaščenec ni bil osebno obveščen o položaju, ker mora on odločiti, ali je treba vložiti zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje, in če se odloči vložiti to zahtevo, mora on najti razloge in okoliščine, na katere se bo skliceval pred EPU.

33 V obravnavanem primeru pa pooblaščenec, to je zastopnik tožeče stranke, ni trdil, da na datume obvestil o položaju ni bil osebno obveščen. Tako ta odločba nikakor ne podpira trditev tožeče stranke. Poleg tega se razmerje med zastopnikom in njegovim zaposlenim ne more enačiti z razmerjem med zastopanim in njegovim zastopnikom.

34 V teh okoliščinah je treba tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo člena 78 Uredbe 40/94 zavrniti.

Tožbeni razlog: kršitev načela prepovedi reformatio in peius

35 Tožeča stranka v bistvu trdi, da jo je odbor za pritožbe ob kršitvi načela prepovedi *reformatio in peius* na podlagi njenih pritožb postavil v slabši položaj od tistega, v katerem bi bila, če pritožb ne bi vložila, in pri tem prvič navaja, da je bila zahteva za vrnitev v prejšnje stanje pri oddelku za znamke in register predložena zunaj dvomesečnega roka.

36 UUNT prereka trditve tožeče stranke.

37 Tudi ob predpostavki, da se je na načelo, ki ga uveljavlja tožeča stranka, mogoče sklicevati v postopku, v katerem odbor za pritožbe bodisi izvršuje pristojnosti oddelka, ki je sprejel odločbo, ki je predmet pritožbe pred tem odborom, bodisi navedenemu oddelku vrne zadevo v odločanje, zadostuje navedba, da je z zavrnitvijo pritožbe tožeče stranke odbor za pritožbe odločbo oddelka za znamke in register ohranil v veljavi. Zato glede odločbe oddelka za znamke in register v delu, v katerem z njo ni bilo ugodeno predlogom tožeče stranke, ta na podlagi izpodbijane odločbe ni v manj ugodnem pravnem položaju kot pred vložitvijo pritožbe.

38 Poleg tega je treba spomniti, da je iz člena 62(1) Uredbe št. 40/94 (postal člen 64(1) Uredbe št. 207/2009) razvidno, da po preučitvi utemeljenosti pritožbe odbor za pritožbe odloči o pritožbi in da lahko ob tem „izvršuje katerokoli pooblastilo v pristojnosti oddelka, ki je izdal odločbo, zoper katero je bila vložena pritožba“, kar v obravnavanem primeru pomeni, da se izreče glede zahteve za vrnitev v prejšnje stanje tako, da jo zavrne ali ugotovi, da je utemeljena, s čimer potrdi ali razveljavi odločbo, sprejeto na prvi stopnji. Zaradi učinka pritožbe, o kateri odloča, mora torej odbor za pritožbe v celoti na novo preizkusiti pravno in dejansko utemeljenost zahteve za vrnitev v prejšnje stanje (zgoraj navedena sodba UUNT proti Kaul, točki 56 in 57).

39 Kot poudarja UUNT, vprašanj o dopustnosti ni mogoče izključiti od tega, da se zahteva za vrnitev v prejšnje stanje „v celoti na novo preizkusi“. V skladu z ustaljeno sodno prakso so bila namreč pravila glede rokov določena prav zato, da se zagotovi pravna varnost in prepreči vsaka diskriminacija oziroma samovoljno obravnavanje (glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 21. novembra 2005 v zadevi Tramarin proti Komisiji, T-426/04, ZOdl., str. II-4765, točka 60 in navedena sodna praksa). Ta splošna ugotovitev velja tudi za roke, določene z uredbami o znamki Skupnosti (sodba Sodišča prve stopnje z dne 17. septembra 2008 v zadevi Neurim Pharmaceuticals (1991)/ OHMI – Eurim-Pharm Arzneimittel (Neurim PHARMACEUTICALS), T-218/06, ZOdl., II-2275, točka 44).

40 V zvezi s tem se tožeča stranka ne more sklicevati na sodbo Sodišča prve stopnje z dne 16. februarja 2000 v zadevi Procter & Gamble proti UUNT (Oblika mila) (T-122/99, Recueil, str. II-265) v delu, v katerem je Sodišče prve stopnje menilo, da odbor za pritožbe ni bil pristojen za ponoven preizkus pogojev za vložitev prijave za registracijo in ugotovitev nedopustnosti prijave za registracijo (točke od 29 do 34). S tem da je odbor za pritožbe po uradni dolžnosti naknadno upošteval kršitev postopka, ki je preizkuševalec ni ugotovil, je ta odbor tožeči stranki odvzel možnost, da na UUNT naslovi novo prijavo za registracijo, na podlagi katere bi lahko pridobila starejši datum vložitve od tistega, ki ga je lahko dobila od sprejetja zadevne izpodbijane odločbe dalje (zgoraj navedena sodba Oblika mila, točki 29 in 30).

41 V obravnavanem primeru pa prekoračitve zadevnega roka nikakor ne bi bilo mogoče popraviti, tako da odbor za pritožbe tožeči stranki ni odvzel nobene možnosti.

42 V zvezi s prakso odborov za pritožbe EPU, ki jo navaja tožeča stranka, zadostuje opozorilo, da se odločbe tega urada ne štejejo za sodno prakso v pravu Skupnosti.

43 Nikakor pa odločbe velikega odbora za pritožbe EPU z dne 14. julija 1994 (G 9/92, JO OEB 12/1994, str. 875), na katero se sklicuje tožeča stranka, ni mogoče uporabiti v obravnavanem primeru, ker se ni nanašala na neupoštevanje roka, ampak na vprašanje, ali se lahko izpodbija besedilo patenta, kakor je bilo potrjeno z vmesno odločbo.

44 V teh okoliščinah je treba tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo načela prepovedi *reformatio in peius* zavrniti.

Tožbeni razlog: kršitev pravic do obrambe in izjave

45 Tožeča stranka v bistvu trdi, da ji odbor za pritožbe ob kršitvi členov 61(2) in 73, drugi stavek, Uredbe št. 40/94 (postala člena 63(2) in 75, drugi stavek, Uredbe št. 207/2009) ni omogočil, da pred sprejetjem izpodbijanih odločb predloži svoja stališča o razlogih, zakaj je odbor za pritožbe njeno pritožbo zavrnil, in pri tem prvič navaja, da je bila zahteva za vrnitev v prejšnje stanje predložena zunaj roka pri oddelku za znamke in register.

46 UUNT prereka trditve tožeče stranke.

47 Poudariti je treba, da lahko v skladu s členom 73, drugi stavek, Uredbe št. 40/94 odločbe UUNT temeljijo le na razlogih ali dokazih, h katerim so imele zadevne stranke možnost sporočiti svoje pripombe. Ta določba v okviru prava znamk Skupnosti zagotavlja splošno načelo varstva pravice do obrambe. Na podlagi tega splošnega načela prava Skupnosti je treba osebam, na interese katerih odločbe javnih organov občutno vplivajo, omogočiti, da sporočijo svoje pripombe. Pravica do izjave se nanaša na vsa dejanska in pravna vprašanja, na katerih temelji odločba, ne pa na končno stališče, ki ga namerava

uprava sprejeti (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 7. februarja 2007 v zadevi Kustom Musical Amplification proti UUNT (Oblika kitare), T-317/05, ZOdl., str. II-427, točke 24, 26 in 27 ter navedena sodna praksa).

48 Iz sodne prakse je tudi razvidno, da je pravica do obrambe zaradi postopkovne nepravilnosti kršena samo, če je imela ta konkreten vpliv na možnost zadevnega podjetja, da se brani. Tako lahko neupoštevanje veljavnih pravil, katerih namen je varstvo pravice do obrambe, vpliva na upravni postopek le, če se dokaže, da bi se ta postopek lahko končal drugače, če tega neupoštevanja ne bi bilo (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 12. maja 2009 v zadevi Jurado Hermanos proti UUNT (JURADO), T-410/07, ZOdl., II-1345, točka 32 in navedena sodna praksa).

49 Kot je bilo ugotovljeno med preučitvijo tožbenega razloga v zvezi s kršitvijo člena 78 Uredbe št. 40/94, pa je odbor za pritožbe pravilno menil, da je bila zahteva za vrnitev v prejšnje stanje predložena zunaj dvomesečnega roka in da se zato šteje, da ni bila vložena.

50 Tako kljub predpostavki, da je odbor za pritožbe kršil pravice tožeče stranke do izjave, taka kršitev ne bi mogla vplivati na zakonitost izpodbijanih odločb (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 20. aprila 2005 v zadevi Krüger proti UUNT – Calpis (CALPICO), T-273/02, ZOdl., str. II-1271, točka 68).

51 Poleg tega je v obravnavanem primeru tožeča stranka v odgovor na vprašanje Sodišča prve stopnje o tem, kaj bi navedla, če bi imela možnost predložiti stališča v zvezi s tem, ta navedla le, da je prišlo do razhajanj glede identitete zastopnika in da je bila praksa UUNT drugačna od prakse EPU. V razmerju do UUNT je bil njen zastopnik tisti, ki je prejel obvestila in je poleg tega predložil zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje. Če to ne bi veljalo, ta zastopnik ne bi mogel predložiti te zahteve, za katero bi bilo treba *a fortiori* šteti, da ni bila nikoli vložena. Poleg tega, kot je že bilo ugotovljeno zgoraj, praksa EPU

ne zavezuje UUNT. Zato je odgovor tožeče stranke v podporo ugotovitvi, da njena pravica do izjave ni bila kršena.

52 V teh okoliščinah se tožeča stranka ne more sklicevati na zgoraj navedeno sodbo Oblika mila, v skladu s katero je odbor za pritožbe kršil pravico tožeče stranke do obrambe s tem, da ji ni omogočil, da predloži pripombe o dveh novih absolutnih razlogih za zavrnitev, ki jih je upošteval po uradni dolžnosti (zgoraj navedena sodba Oblika mila, točka 47).

53 Zato je treba tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo pravic do obrambe in izjave zavrniti.

54 Iz navedenega je razvidno, da je treba tožbi tožeče stranke zavrniti.

55 V teh okoliščinah ni treba odločiti o dopustnosti drugega in tretjega predloga tožeče stranke.

Stroški

56 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeča stranka s predlogi ni uspela, se ji v skladu s predlogi UUNT naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (prvi senat)

razsodilo:

1. Tožbi se zavrneta.

2. Družbi Evets Corp. se naloži plačilo stroškov.

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 23. septembra 2009.

Podpisi